

Sfințenia iertării

Roy A. Huebner

© SoundWords, Online începând de la: 21.09.2018, Actualizat: 21.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 17.3

Luca 17.3: Și dacă se va pocăi, iartă-l.

În anul 1974 președintele Ford a acordat o amnistie fostului președinte R. M. Nixon, și în acest context s-a referit la Numele lui Dumnezeu cu privire la principiul iertării. Un articol dintr-o revistă mondenă cu circulație națională a spus, că din cauza referirii la Dumnezeu în legătură cu iertarea nu trebuie uitat că, privit istoric, iudaismul și creștinismul totdeauna au prevăzut că iertarea ar trebui să fie precedată de căință. Desigur R. M. Nixon nu a recunoscut cu adevărat nici o comportare greșită, cel mult probabil o lipsă de discreție. (Noi nu judecăm, dacă el a făcut sau nu ceva fals. Aceasta nu ne interesează aici.)

Este o scenă tristă, dacă oamenii lumii arată ceea ce creștinii uneori au uitat sau ar trebui să știe. Aceasta ne conduce la acel *când* al iertării. Este un timp al iertării, și a ierta înainte de acest timp este un lucru nelegiuit. Iertarea trebuie să armonizeze cu sfințenia. De aceea avem nevoie de învățătură din partea lui Dumnezeu cu privire la momentul când trebuie să iertăm. Cel puțin două lucruri sunt necesare pentru o iertare conform Scripturii: căința și mărturisirea.

- **1 Ioan 1.9:** Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele.
- **Luca 17.3:** Dacă fratele tău va păcătui, muștră-l, și dacă se va pocăi, iartă-l.
- **Proverbe 28.13:** Cine își acopere fărădelegile nu va prospera, dar cine le mărturisește și le părăsește va căpăta îndurare.

Vezi și Leviticul 5.5; Numeri 5.7; Psalmul 32.5; Iosua 7.19; Neemia 9.2,3; Faptele apostolilor 8.22.

Principiul că iertarea trebuie să fie precedată de căință este valabil chiar și la nivel național, așa cum se vede din felul de a proceda al lui Dumnezeu cu Israel. Dumnezeu trebuie să rămână permanent fidel Sine Însuși ca lumină și dragoste, și El acționează întotdeauna în armonie cu ceea ce este El. Drept urmare pentru Israel luna a șaptea este o lună măreață (compară cu Leviticul 23), în care în prima zi a lunii Israel este adunat din nou. În ziua a zecea va fi ziua împăcării, și cum se vor smeri ei înaintea lui Dumnezeu din cauza păcatelor lor! Vezi Zaharia 12.10-14. Apoi, în a 15-a zi a lunii, li se va face parte de binecuvântarea deplină a Împărăției de o mie de ani. Compară cu Daniel 12.12,13, unde este vorba de 1335 zile, care vor aduce binecuvântarea.

Gândurile lui Dumnezeu referitoare la iertare sunt valabile și pentru felul lui de a proceda în cadrul răscumpărării. Ele caracterizează acțiunea Sa în familia Sa. El așteaptă și de la noi același mod de a proceda în relațiile noastre unii cu alții. Această procedură este adecvată și cu privire la disciplinarea în Biserică/Adunare. Și foarte sigur El așteaptă aceasta de la slujitorii Săi din guvern, cărora le-a dat sabia. Cum? Poate fi acordată grațierea fără recunoașterea vinei? *Niciodată!* Această ordine de iertare este valabilă pentru toate relațiile.

„Iertarea” fără căință și mărturisire este nelegiuire. Unei astfel de „iertări” îi stă la bază eul propriu superficial, nepăsător, îi stă la bază carnea, într-adevăr carnea amabilă, dar este carnea. O astfel de „iertare” rezultă dintr-o lipsă de condamnare de sine. Noi scuzăm lucrarea rea a cărnii în alții, pentru că nu o judecăm în noi înșine.

Dacă un copil greșește, îi va spune tatăl atunci: „Îl voi ierta, simplu”? Sau dacă copilul ocolește pe tatăl, va transforma tatăl această ocolire în căință și va spune: „Aceasta dovedește că el regretă faptele sale, și eu îl voi ierta”? Sau dacă copilul face așa ca și cum n-ar fi nimic rău, va spune tatăl atunci: „El se va împăca cu mine, îl voi ierta”? Dacă copilul este numai o singură dată neascultător, va spune tatăl: „N-a mai repetat, deci este în ordine”? O astfel de comportare este în contradicție evidentă cu locurile din Scriptură citate mai înainte, este însă comparabilă cu felurile de „iertare”, care se observă printre creștini. Așa ceva poate contribui numai la scăderea stării morale în poporul lui Dumnezeu. Unde rămâne într-o astfel de comportare dragostea față de copil sau față de fratele nostru?

Cazul dintre Filimon și Onisim este de asemenea remarcabil. Ar fi putut Pavel să scrie așa cum a scris, dacă Onisim s-ar fi decis să rămână în Roma? Evident, nu. „De El sunt cântărite faptele” (1 Samuel 2.3), și întoarcerea lui Onisim era o dovadă a căinței lui. El se va întoarce acolo de unde a venit. Astfel în întoarcerea smerită a lui Onisim s-a aflat baza pentru iertarea din partea lui Filimon.

Căința se recunoaște prin aceea, că cel vinovat se duce la acela față de care s-a făcut vinovat și mărturisește vina sa. *Atunci* este acel *când* al iertării. Acesta este momentul bucuriei și momentul când a fost înlăturat obstacolul pentru părtășia practică.

Sunt locuri în Scriptură care îndeamnă pe creștini să se ierte unii altora (Efeseni 4.32; Coloseni 3.13; Luca 17.3; Matei 6.12-15; 18.21,35). Dacă un creștin nu vrea să ierte, aceasta este un semn că harul lui Dumnezeu nu este foarte activ. Un duh care nu este gata să ierte este condamnat în Scriptură (Matei 18.23-35; 6.15). Dacă iertarea nu este acordată atunci când a venit timpul pentru iertare conform Scripturii, aceasta nu este nici dragoste și nici sfințenie. Acestea sunt reguli rânduite divin și ele sunt valabile cu siguranță pentru părtășie precum și pentru fiecare persoană în parte.

Vrem să ne păzim să ținem cu tărie la ură ascunsă, dacă am fost lezați personal, dar totodată să tratăm cu indiferență jignirile aduse Domnului nostru!

Aceste gânduri false cu privire la acordarea iertării înainte de căință fac (aparent) calea noastră mai ușoară. Noi ne dorim „pace”. Nu vrem „să supărăm”. Adevărul este însă că noi nu vrem să muștrăm nedreptatea. Noi nu urmărim cu adevărat binele fratelui nostru. Ceea ce ne călăuzește este un gând nepotrivit Scripturii și o dragoste nepotrivită cu Scriptura! Vrem să fim mai înțelepți decât Dumnezeu și Cuvântul Său prețios al adevărului!

S-ar putea într-adevăr să fie o astfel de stare limitată local sau generală, că nu se poate muștra ceea ce ar trebui să fie muștrat; dar nu despre aceasta este vorba aici. Noi vorbim despre concepții referitoare la iertare, care sunt contrare Scripturii și distrug ordinea și sfințenia în casa lui Dumnezeu.

În contextul grațierii fostului președinte R. M. Nixon a fost lansată o campanie, să se trimită pietre la aceia care au obiecții împotriva amnistierii. „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra” (Ioan 8.7). Vedeți, cât de ușor omul lumii și creștinul nesocotesc etaloanele morale ale lui Dumnezeu? Creștinii fac totdeauna aceasta. Este carnea din noi, care inconștient poartă grijă *de ea însăși* (compară cu Romani 13.14; 8.7). Această violare a textului din Ioan 8.7 aduce cu sine sfârșitul sfințeniei în poporul lui Dumnezeu. Chiar dacă creștinul nu înțelege Ioan 8.1-11, omul nou din el, care a fost făcut capabil de Duhul, ar trebui să cunoască instinctiv această violare ca atac împotriva sfințeniei.

În evanghelia după Ioan 8 cărturarii și fariseii s-au adresat Domnului de pe terenul lipsei de spirit autocritic și au încercat să folosească pe Moise împotriva Lui. Ei nu au recunoscut, că degetul care a scris pe pământ era „degetul lui Dumnezeu”. De asemenea a fost „degetul lui Dumnezeu” care a dat Legea. Astfel El a trebuit să Se preocupe cu îndreptățirea lor de sine și să-i demasce, deoarece acesta era *duhul* în care ei au venit. Prin aceasta nicidecum El nu a anulat practicile divine ale premiselor din Cuvântul lui Dumnezeu.

Tradus de la: [Heiligkeit der Vergebung](#)

Titlul original: „The Holiness of Forgiveness”;
in *Thy Precepts*, Morganville (Present Truth Publishers) Noiembrie/Decembrie 1991, pag. 165-167.

Traducere: Ion Simionescu